

Приобщаване е понятие, въведено от ЮНЕСКО с цел борба с изключването, което хората с определени увреждания изпитват в образованието, както и в множество други контексти.

Но не само хората с определени увреждания трябва да преодоляват бариери, за да упражняват правата си.

Въпреки идеала за равенство, който вдъхновява демократичните общества, техните членове са вписани в *матрицата на неравенството*:

в зависимост например от тяхната възраст, фенотип, пол, увреждане или умения, религия, образователно ниво, националност или етническа принадлежност;

за някои е по-лесно, отколкото за други да упражняват правата си в определени ситуации.

Нека разгледаме **правото на образование**:
в съответствие с принципа на приобщаване
всеки ученик има право на достъп до възможно
най-доброто образование.

В рамките на приобщаването това, което е „най-добро“, не може да се измерва чрез общи стандарти и да се налага на всички. Това, което е най-добро за мен, не е непременно това, което е най-добро за теб!

Точно това е промяната, която въвеждането на понятието „приобщаване“ стимулира: насърчава признаването на потребностите на различните ученици и приканва към сериозно отношение към тях и към разработване на учебни процеси, които отчитат тези различия.

Образование във времена на приобщаване

В парадигмата на приобщаването учителите и преподавателите ТРЯБВА ДА концептуализират образователния си опит, който насърчава индивидуалните процеси на развитие.

Твърдите структури затрудняват гъвкавостта.

Именно затова предизвикателството пред създателите на политики е гъвкавостта на структурите, в които учителите и възпитателите могат да прилагат приобщаващи педагогически стратегии.

От своя страна, предизвикателството пред учителите и преподавателите е да работят възможно най-приобщаващо в дадената им рамка.

Диалогичен подход

Педагогически подход, който благоприятства приобщаващите образователни процеси, е диалогичният, тоест вдъхновен от равенството, съпричастността и овластяването. Така разнообразието на групата е трансформирано в ресурс.

Как?

Чрез насърчаване на създаването на балансирана система, в която всеки се чувства добре и е в състояние да участва,

- като споделя своите знания и способности,
- като изразява своите нужди и трудности,
- като поема малки или големи отговорности за себе си и другите.

